

Hồi 38

Thứ Dữ Gặp Thứ Không Hiền

Trong rạp vụt loạn lên.

Nhiều người xô nhau tránh dạt qua một bên vì gã đại hán đã hầm hầm đứng dậy.

Ba bốn tên đồng bọn của hắn cũng tràn tới.

Phí Độc Hành vội bước lên trước Đỗ Nghị đưa tay chặn chúng:

- Ở đây là chỗ làm ăn của người ta, hãy để cho người ta sinh sống đừng làm hư hại.

Một tên trong bọn hắn hô:

- Mẹ cha mi, muốn can thiệp hả ? Làm ăn hả ? Kiếm cơm hả ? Mẹ họ từ rày sắp lên là hạ rạp, hai cha con cái thằng già đó cũng đừng hòng ở tại Thiên Kiều này, mẹ cha...

Phí Độc Hành nhấc tay lên.

Tiếng chửi của gã đại hán đành phải nuốt trở vô, vì cái tát của Phí Độc Hành đã làm cho hắn văng bật ra sau, máu rỉ ra khóe miệng.

Tên đứng ngoài rút ngọn chủy thủ dưới ống giày và lao tới.

Phí Độc Hành lại nhấc tay.

Gã đại hán bật lui và ngọn chủy thủ nằm gọn trong tay Phí Độc Hành.

Tay phải cầm ngọn chủy thủ nước thép xanh rờn, tay trái của Phí Độc Hành đưa lên, dùng ngón tay búng nhẹ.

Ngọn chủy thủ gãy làm đôi.

Phí Độc Hành ném khúc cán tới trước mắt mấy tên đại hán và hất mặt:

- Các người liệu có cứng bằng khúc thép này không?

Mấy tên đại hán đưa mắt nhìn nhau rồi thụt lần thụt lần ra ngoài rồi cắm đầu muốn chạy.

Đỗ Nghị gần giọng:

- Đứng lại !

Mấy tên đại hán hoảng hồn không dám nhấc chân.

Đỗ Nghị lạnh lùng:

- Từ rày về sau nếu có kẻ nào đến phá khuấy công chuyện làm ăn của Nhạc lão bá thì lấy ngọn chủy thủ bị búng gãy đó làm gương, đi đi !

Mấy tên đại hán cúi đầu lủi mất.

Gã bị nước sôi cũng cà nhắc theo sau.

Những người háo kỳ còn lại vỗ tay hoan hô vang dội.

Nhạc Kính Quang bước tới vòng tay:

- Đa tạ nhị vị đại gia, mọi việc cũng tại con a đầu...

Đỗ Nghị khoát tay:

- Nhạc lão bá không nên trách cô nương, tại vì tên khốn đó vô lễ chạm vào tay cô nương nên mới đổ nước, không đổ vào mặt hấn là may rồi đó.

Nhạc Kính Quang nhượng mắt nhìn con:

- Có chuyện như thế sao người không cho biết ?

Cô gái họ Nhạc đứng cúi đầu, đôi má ửng hồng.

Đỗ Nghị cười:

- Xin Nhạc lão bá đừng trách, dầu gì Nhạc cô nương cũng là con gái, đâu có thể tự nói ra điều đó.

Nhạc Kính Quang chưa kịp nói gì thì phía sau chợt có người lên tiếng:

- Xin lỗi, cho chúng tôi góp chuyện...

Bọn Đỗ Nghị quay lại.

Ba gã trung niên đại hán bước tới, một trước hai sau.

Người dẫn đầu là một tên mập mập, cả ba ánh mắt ngời ngời, và huyết thái dương lồi cao lên chứng tỏ công phu luyện tập của họ cũng không phải tầm thường.

Người đi đầu trên tay đang cầm phen nửa ngọn chủy thủ mà Phí Độc Hành vừa búng gãy, hấn gật gù:

- Chủ lực như thế này là cao lắm, chẳng hay bằng hữu có thể cho biết tính danh ?

Là con người đã nhiều kinh nghiệm, vừa nhìn qua ba tên trung niên đại hán, Phí Độc Hành biết ngay họ là hạng nào, hấn điềm đạm trả lời:

- Tôi họ Phí.

Người trung niên đi đầu nhìn thẳng vào mặt hấn:

- Phí Mộ Thu?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Không, các hạ đã lầm, tôi tên Phí Độc Hành.

Người đại hán trung niên dẫn đầu cười nhạt:

- Cũng được, tên gì cũng được, chỉ có điều công văn từ Phụng Thiên Phủ truyền đến Kinh Sư mấy ngày nay, cho biết có tên tử tù vượt ngục, có kèm theo họa đồ hình.

Đỗ Nghị nhích tới hỏi:

- Chư vị thuộc Nha môn nào ?

Người trung niên dẫn đầu cau mặt:

- Hỏi “giấy” lại à ? Hừ, cái đó chắc là không được...

Đỗ Nghị cho tay vào lưng móc ra tấm ngân bài, nhượng mắt nhìn gã trung niên:

- Sao ? Cái này có tư cách hỏi hay không?

Gã trung niên tái mặt, hấn thay đổi bộ điệu thật nhanh, hấn vòng tay và cười toe toét:

- Đúng rồi, chắc chắn đây là chư vị trong Trung Đường Phủ, thật chúng tôi có mắt không trông... Dạ dám bẩm đại gia, chúng tôi thuộc Tuần Bổ Dinh thường phục.

Đỗ Nghị cất ngân bài trầm giọng:

- Câu nói đó đúng, có mắt không trông, Phí gia đây vốn là Hiệu Úy của Trung Đường Phủ, thế mà bọn người dám nói là Phí Mộ Thư.

Tự mình nói thì rất dễ dàng, nhưng nếu có người mắng là “có mắt không trông” thì quả quá nặng nề, những tên đại hán trung niên không hề đổi sắc, hấn vẫn một mực cười cười, y như một đứa con hiếu thảo khi nghe cha mẹ mắng.

Hấn vòng tay cúi mình trước Phí Độc Hành:

- Thật đáng chết, chúng tôi đáng chết, thật không ngờ đây là Phí Hiệu Úy, đúng là tiểu nhân đã lọt trông. Dạ, người trưởng thượng không chấp nhứt tiểu nhân, dám mong nhị vị bỏ lỗi cho.

Hấn vừa cười vừa xà thụt lui, cuối cùng hấn dẫn hai đồng bọn lui tuốt ra ngoài.

“Tuần Bổ Thường Phục” ngó vào ai là người đó xanh máu mặt, vậy mà gặp “Phòng Vệ Trung Đường Phủ” là hoảng hồn khiếp vía, đúng là thứ dữ lại gặp thứ dữ hơn.

Đỗ Nghị ngó Phí Độc Hành nở nụ cười đắc ý và quay lại phía sau.

Không biết cô gái họ Nhạc đã đi đâu mất tự bao giờ, chỉ còn mỗi một Nhạc Kính Quang đứng vòng tay cung kính.

Chừng thấy Đỗ Nghị và Phí Mộ Thư quay lại, ông ta vội nói:

- Đa tạ nhị vị, chúng tôi còn phải lo đi kiếm cơm, xin nhị vị thứ cho.

Nói xong câu đó, ông ta vội bước thẳng vào trong.

Phía trong rạp có một tấm rèm buông phủ.

Đỗ Nghị nhìn Phí Độc Hành, giọng hấn ngơ ngác:

- Như vậy là nghĩa lý làm sao ?

Phí Độc Hành nhếch môi:

- Còn làm sao nữa ? Nghe đến “Trung Đường Phủ” là người ta sợ còn hơn sợ cạp.

Đỗ Nghị cau mày:

- Để tôi vào hỏi xem họ sợ cái gì ?

Phí Mộ Thư cản lại:

- Thôi, cho xin, anh đã muốn “nổi sơi chỉ hồng” cho tôi mà anh còn muốn hỏi thì chết luôn, sau này tôi làm sao tới nữa ?

Đỗ Nghị đứng sững sờ.

Phí Độc Hành lôi tay hấn:

- Đi, chúng mình tìm chỗ khác chơi.

Hai người dẫn ra phía trước nhưng Phí Độc Hành vẫn len lén liếc lại phía sau...

oOo

Phía sau rạp có một ngôi nhà nhỏ.

Trong nhà bày biện thật đơn sơ, nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ rất khéo.

Nhìn vào nhà, bất cứ ai cũng có thể biết ngay nơi đó có đàn bà con gái, thứ phụ nữ giỏi dang quán xuyến.

Cô gái họ Nhạc đang ngồi ở bàn nhỏ, da mặt cô ta trắng bệch, đôi mắt đỏ ngầu, ngấn nước mắt hầy còn đọng dài trên má.

Nhạc Kính Quang bước vào, nàng lật đật lấy ống tay áo quệt ngang.

Nhìn dáng sắc của con, Nhạc Kính Quang lắc đầu :

- Thôi con, tại mình làm cái nghề này là phải có phiền phức như thế, cũng là chuyện thường, con buồn làm chi.

Cô gái họ Nhạc lắc đầu theo:

- Con biết và con không có khó chịu về chuyện đó.

Nhạc Kính Quang ngạc nhiên :

- Chớ tại sao, có chuyện gì...

Cô gái lắc đầu :

- Không có chi cả.

Nhạc Kính Quang cau mặt:

- Tố Trinh...

Nhạc Tố Trinh chắc lưỡi:

- Đã nói không có gì mà cha cứ hỏi hoài...

Nói không có gì nhưng nàng lại gục mặt xuống bàn ủ dột.

Nhạc Kính Quang nhìn con một lúc thật lâu, ông ta dịu giọng :

- Tố Trinh, sao lại như vậy ? Chỉ mới gặp mà...

Tố Trinh nhăn mặt:

- Cha...

- Tố Trinh giòng họ Nhạc chúng ta như thế nào chắc con đã biết, ngày nay tuy sa cơ thất thế phải làm cái nghề này nhưng ý chí vẫn không vì thế mà bị tiêu ma, hạng người đó chúng ta không nên giao tiếp.

Tố Trinh cúi đầu:

- Con biết.

Nhạc Kính Quang lại thở ra :

- Thánh nhân nói không sai, “tri nhân tri diện bất tri tâm”, ai có ngờ một con người có nghi biểu đường hoàng như thế, lại thêm vang tiếng anh hùng mà bỗng nhiên lại...

- Lại làm sao ? Lão huynh đệ ?

Có tiếng hỏi bên ngoài và Nhạc Kính Quang giật mình quay lại.

Ông ta sững sốt kêu lên:

- Tôn lão ca...

Ba người bước ngay vào, họ gồm có một già hai trẻ.

Một lão già gầy đét, một cậu trai đen đúa ốm tong.

Hai người coi tương tự như nhau, chỉ có người thứ ba là khác hẳn.

Người thứ ba là một cô gái thật đẹp, thật tươi.

Chỉ nhìn vào hai người đàn ông, nhìn vào dáng điệu và sắc diện như “Tôn Ngô Không” của họ, ai cũng biết ngay đó là “Lão Tôn” Tôn Chất Thiên và tên đồ đệ mà cũng là con nuôi “Hầu Nhi” Tôn Thừa Kế.

Nhạc Kính Quang lộ vẻ vui mừng và cảm động:

- Tôn lão ca, nhớ anh gần muốn chết, tại làm sao mấy năm nay mất biệt đi đâu vậy ?

Tôn Chất Thiên nhượng mắt:

- Mấy năm ? Cứ đếm thử vết nhăn trên trán thằng già này xem, mấy đường là mấy năm không gặp.

Nhạc Kính Quang lắc đầu :

- Tôn lão ca, anh chưa già mà.

Tôn Chất Thiên chớp mắt:

- Chưa già ? Tổ mẹ ơi, đất nó lấp gần tới cổ, càng cố nhảy lên nó càng lún xuống gần tới đầu đây. Hừ, chưa biết ngày nào, chỉ có chú là giỏi thuật dưỡng sinh !

Nhạc Kính Quang cười :

- Đâu có gì gọi là “thuật dưỡng sinh” ? Chẳng qua ở trong mát hoài nên Tôn lão ca thấy thế thôi.

Ông ta thở dài và nói tiếp:

- Nghĩ cũng thật kỳ, lúc đi học trả bài, sư phụ bảo đệ giỏi khoa ngôn ngữ, không ngờ đến lúc xế chiều lại dùng cái “khoa ngôn ngữ” để kiếm cơm.

Tôn Chất Thiên nhún vai:

- Nói cái giống gì mà nghe thê thảm vậy ? Nghề nào chẳng là nghề ? Kể chuyện xưa, dạy người ta biết đâu là lẽ phải, biết đâu là phong cách chính nhân quân tử, biết đâu là nẻo thẳng đường cong, như thế chẳng phải là việc “kiếm cơm” chính đáng hay sao ?

Tố Trinh nhè nhẹ bước tới trước mặt hai người nghiêng mình thủ lễ:

- Diệt nữ xin ra mắt bá bá.

Tôn Chất Thiên nhượng mắt:

- Ai đây, úi cha, phải Tố Trinh không ? Chà chà, bây giờ mặt mũi đã đỡ mà con cháu lại lớn quá chừng, thiếu chút nữa nhìn không ra !

Ông ta nghiêng mặt nhìn cô cháu gái và nói tiếp:

- Thật là có phúc, con gái mau lớn, còn cái thằng nhỏ này càng ngày càng nhỏ lại. Thừa Kế, không đến ra mắt thúc thúc và... và... Không được, nhỏ hơn, phải gọi Tố Trinh bằng Thư Thư.

Tôn Thừa Kế bước tới gần tai:

- Cháu kính mừng Nhạc thúc thúc.

Hắn quay qua ngó Tố Trinh:

- Đệ kính chào thư thư.

Tố Trinh mỉm cười :

- Không dám, mừng đệ đệ.

Nhạc Kính Quang hối con gái:

- Tố Trinh, bá bá con không uống trà, hãy vào trong mang rượu ra đây.

Tôn Chất Thiên gật gật:

- Đa tạ lão đệ, hãy còn nhớ cái tật của thằng già này...

Liếc về phía cô gái đi với Tôn Chất Thiên, Nhạc Kính Quang hỏi:

- Còn vị cô nương đây là...

Tôn Chất Thiên đập tay vào vế:

- Quên quên, bậy bậy, Lạc Minh Châu, tôi vừa thu nhận nhập môn và cũng nhận làm dưỡng nữ, con gái cưng của Lạc Hàng Chủ đó.

Nhạc Kính Quang nghiêng mặt:

- Đúng là hạt minh châu rồi, tưởng ai chớ không ngờ lại là con gái của Lạc bằng hữu...

Ông ta vẫy tay nói tiếp:

- Tố Trinh hãy chào mừng Lạc thư thư.

Bọn trẻ gặp nhau rất dễ thân, kể cả Thừa Kế, tuy con trai nhưng tánh vẫn còn con nít, cậu ta cũng xôm vô rất nhanh với hai vị thư thư.

Trẻ trò chuyện theo trẻ, già có chuyện của già. Nhạc Kính Quang hỏi:

- Tôn lão ca, hôm nay có gió nào thổi đến căn chòi này vậy ?

Tôn Chất Thiên lắc đầu:

- Kể ra thì tại gánh bàn đọc muốn đến già cũng không bỏ mà ra...

Ông ta kể lại chuyện gặp Phí Độc Hành tại Trương Gia Khẩu, chuyện về hành động của hắn tại Thừa Đức Phủ và cuối cùng nói thêm:

- Chính vì chuyện mập mờ như thế nên quyết tìm hiểu xem hắn có phải là Phí Mộ Thư hay không và để chứng minh về việc làm kỳ cục của hắn, thêm vào đó, Minh Châu lại cũng muốn gặp hắn, thế cho nên mấy già trẻ bọn này thẳng đến Kinh Sư.

Nghe đến tên Phí Mộ Thư, Tố Trinh ngưng nói chuyện và quay nhanh lại.

Lạc Minh Châu cũng thế, nàng đến Kinh Sư là để tìm cái con người tự xưng Phí Độc Hành, nhưng bây giờ câu chuyện lại khác đi, nàng có phần kinh ngạc, mặc dầu trước kia cũng có nghi ngờ...

Khi nghe Tôn Chất Thiên kể chuyện, nhút là hành động có dính líu đến Dục Ký Thương Hàng, Tố Trinh ném mắt thật nhanh về phía Minh Châu, nhưng cô gái họ Lạc vì đang chú ý nghe nên không nhìn thấy.

Những cô gái thật là bén nhạy, họ có thể không lanh về chuyện khác, nhưng nhứt định chuyện tình cảm nam nữ, chỉ nghe câu chuyện, hoặc chỉ liếc qua là họ biết ngay.

Tổ Trinh rất biết mục đích tìm Phí Độc Hành của Minh Châu, tự nhiên cô ta phải cố dấu thái độ của mình.

Lạc Minh Châu vừa nghe tin của Phí Độc Hành là vẻ mặt tươi ngay, môi nàng cử động, nhưng kịp thời ngăn lại, có lẽ e dè trước mặt đông người.

Tôn Chất Thiên nhường mắt:

- Lão đệ, vừa rồi có mặt hấn ở đây sao ?

Là một người từng trải giang hồ, đã từng gặp nhiều hoàn cảnh trái ngang, bằng vào thái độ của Tôn Chất Thiên, bằng vào ánh mắt của Lạc Minh Châu, Nhạc Kính Quang biết ngay họ đã có “vấn đề” với nhau, vì thế ông ta chỉ kể về hành động, về con người của Phí Độc Hành, còn chuyện có liên hệ đến Tổ Trinh thì dấu biệt.

Nghe xong câu chuyện, Tôn Chất Thiên cau mày:

- Như thế bây giờ hấn đã là Hiệu Úy trong phủ Hòa Khôn?

Nhạc Kính Quang gật:

- Đúng như thế, vì chính tai tôi đã nghe rõ đầu đuôi.

Tôn Chất Thiên chồm tới:

- Như vậy hấn đúng là Phí Mộ Thư?

Nhạc Kính Quang nói:

- Nghe tên Tuần Bổ Thường Phục nói thì trong công văn tập nã của Phụng Thiên Thành có họa đồ hình, hình đó giống hấn y như đúc.

Tôn Chất Thiên đã có chút hơi men, ông ta đập tay lên bàn gằn gằn:

- Tại Trương Gia Khẩu ta đã từng ngăn cản hấn, vậy mà hấn cứ nhào vô cái cửa đó, từ “Tướng Cướp” bỗng biến thành “chó săn”, hừ hừ... đúng là một bước biến “phụng hoàng”.

Ngừng một chút, ông ta hầm hừ nói tiếp:

- Thật là tức, bằng vào danh vọng của Phí Mộ Thư trong chốn giang hồ, bằng vào sở học của hấn mà lại chịu cúi đầu làm một viên Hiệu Úy cho Hòa Khôn thì...

Nhạc Kính Quang mỉm cười:

- Bây giờ thì hấn cũng có nhiều danh vị đó chớ đâu phải chơi, cho đến “Chủ Môn Đề Đốc”, “Ngũ Thành Tuần Bổ Dinh” biết rõ hấn là ai rồi, vậy mà chẳng những không

dám hó hé, khi gặp hấn còn phải cúi đầu cười nịnh, như vậy hấn đâu có cảm thấy là xấu hổ.

Tôn Chất Thiên cười gần:

- Xem chừng miếng mồi vinh hoa phú quý thật khó có được nhiều người tránh khỏi bị cám dỗ, tuy nhiên, bằng vào dĩ vãng của hấn, đáng lý hấn không nên đi vào con đường đó.

Nhạc Kính Quang thở ra:

- Nhưng thực tế thì bây giờ hấn đã đường đường là một Hiệu Úy của Hòa Khôn rồi.

Tôn Chất Thiên trừng trừng đôi mắt, giọng ông ta thật nặng:

- Chúng chỉ là một đám tham quan ô lại, đối với bọn coi mạng người không hơn một nén bạc, đi vào con đường của chúng, chẳng những danh dự của hấn bị hủy diệt, mà tạo nghiệp ác đó rồi hấn cũng không thể trách oán được ai, chỉ có điều tai hại là làm cho cạp dữ thêm vi, từ đây về sau không biết bao nhiêu người sẽ vì Hòa Khôn mà khốn đốn, không biết sẽ có bao nhiêu trung lương phải táng thân... Lão đệ, ta không biết chuyện này thì thôi, ta đã biết thì nhất định không thể khoanh tay ngồi ngó, ta cần phải xem hấn hay “Lão Tôn” này phải bó tay.

Lạc Minh Châu đâm hoảng, nàng vội kêu thốt:

- Dưỡng phụ !

Tôn Chất Thiên quay mặt:

- Cái gì đó, Minh Châu ?

Do dự một chút, nàng thấp giọng:

- Dưỡng phụ, chúng ta có cần nên nghe đi nghe lại hay không?

Tôn Chất Thiên cau mặt:

- Chẳng lẽ những chuyện mà Nhạc thúc thúc của người nghe đó không đủ hay sao ?

Lạc Minh Châu cúi mặt:

- Không phải con có ý nói như thế, chỉ có điều... chắc Dưỡng phụ cũng đã biết hành động của hấn tại Thừa Đức Phủ...

Tôn Chất Thiên gật đầu nhè nhẹ:

- Ta hiểu ý của con, ta cũng biết cho dầu cha con đã hiểu lầm, đã cư xử không phải, dẫn đến việc cáo giác hấn, nhưng tại Thừa Đức Phủ hấn vẫn đứng ra ngang nhiên làm chuyện nghĩa, nhưng có điều con không biết rằng trước kia, khi chưa bị tám

năm tù, việc làm nghĩa của hắn còn gấp trăm ngàn lần thế nữa, đã có người nguyên rửa, đã có người bất bình, thế nhưng hắn cũng không màng, thậm chí bị gán là “Tướng Cướp Sát Nhân”, hắn cũng không nao núng. Nhưng đó là chuyện năm xưa, năm xưa con người của hắn là như thế, bây giờ thì đã khác hẳn rồi, vì thế một chuyện cỡ con nơi Thừa Đức Phủ không đủ để xét đoán, vả lại chuyện Thừa Đức Phủ lại là chuyện xảy ra trước khi hắn đến Trương Gia Khẩu, đó là chuyện mà hắn chưa thấy, chưa nghe hơi hám vinh hoa phú quý, chưa gặp bọn của Hòa Khôn, giả như hắn đến Trương Gia Khẩu trước khi hắn có ra tay làm nghĩa tại Thừa Đức hay không, quả là chuyện không làm sao biết được.

Tự nhiên, câu nói khá dài của Tôn Chất Thiên không phải là vô lý, điều đó đã làm cho Lạc Minh Châu cứng miệng, tình cảm của nàng có nặng về hắn đến đâu bây giờ nàng cũng không còn có lời lẽ để biện minh.

Tố Trinh vụt kéo tay nàng quay qua nói nhỏ...

Lạc Minh Châu tái mặt:

- Quả có chuyện như thế hay sao ?

Biết con gái mình đã nói hết những chuyện mà mình không tiện nói, Nhạc Kính Quang đành phải kể rõ lại cho thầy trò Tôn Chất Thiên về chuyện vừa mới xảy ra...

Tôn Chất Thiên mở tròn đôi mắt:

- Vừa mới ở đây...

Nhạc Kính Quang đáp:

- Lúc lão ca đến chính là lúc mà cha con đệ đang bàn về chuyện đó.

Tôn Chất Thiên quay lại ngó Lạc Minh Châu :

- Minh Châu, con đã có nghe không ? Nếu như con người đó tốt thì Nhạc thúc thúc và Tố Trinh đã...

Minh Châu cúi mặt rầu rầu:

- Con biết, Dưỡng phụ, xin Dưỡng phụ cứ làm theo ý...

Tôn Chất Thiên gật đầu :

- Như thế có phải không ? Minh Châu, nếu quả là một mối lương duyên lỡ, bắt làm cha mẹ, ai lại không lo lắng cho con, không khi nào có ý cản ngăn, Hầu Nhi.

Tôn Thừa Kế bước xuống ghế đi lại cúi đầu đợi lệnh.

Tôn Chất Thiên hất mặt:

- Người đến thông báo cho anh em nội thành, bảo lão đại đến chùa Tịch Nghiệp sau Tịch Thủy Đàm gặp ta vào lúc lên đèn.

Tôn Thừa Kế vâng lệnh lui ra.

Nhạc Kính Quang cau mặt:

- Lão ca, anh muốn...

Tôn Chất Thiên chận đáp:

- Lão đệ, bây giờ thì không cần hỏi gì cả, cứ để xem.

Nhạc Kính Quang nhìn ông ta nhưng không hỏi nữa...

Bằng vào sắc diện của ông ta, có thể nhận ra tâm lý có phần không yên ổn.

Lạc Minh Châu vụt nói:

- Dưỡng phụ, con... con muốn trở về Trương Gia Khẩu...

Tôn Chất Thiên sững sốt hồi lâu rồi chợt thở ra :

- Minh Châu, dưỡng phụ biết con rất khổ tâm...

- Không phải đâu dưỡng phụ, con... con chỉ sợ cha con ở nhà trông đợi.

Tôn Chất Thiên nhìn đứa con nuôi, ánh mắt của ông đầy thương xót:

- Minh Châu, sự tình đã đến chỗ không làm sao được nữa, con không nên như thế.

Nhạc Kính Quang nhìn Minh Châu rồi nhìn con gái của mình, như cảm nhận ra một chuyện gì nên vội đưa mắt ngằm ra hiệu cho Tôn Chất Thiên :

- Lão ca ca, mình đi ra ngoài dạo mát một chút, để cho hai đứa nhỏ đàm đạo với nhau.

Tôn Chất Thiên biết họ Nhạc có chủ định hay nên vội gật đầu đứng dậy.

Nhạc Kính Quang quay mình lại đưa mắt ngằm căn dặn con gái của mình và cùng với Tôn Chất Thiên sóng bước đi ra phía trước.

Ông ta muốn con gái có thì giờ nói chuyện với Lạc Minh Châu về con người và hành động của Phí Độc Hành.

- o O o -